Ч. 109 Второк 19 (31) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Хто кого побив?

Цілa американьско-iшпаньска війнa дуже дивно виглядає і мимоволї нагадує приповідку: „Знайшов свій свого“. Ані Сполучені Держави північної Америки ані Ішпанія не були приготовлені до війни, коли єї розпочали. Ішпанія знаходила ся ще о стілько в лїпшім положеню, що мала на Кубі армію і лагодила ся до висилки дальших полків против кубаньских повстанців. Але ані ішпаньска ані американьска фльота не були готові до війни і ані по одній ані по другій сторонї не було відповідного числа воєнних кораблїв, котрі аж в послїдній хвили треба було купувати де дало ся і узброювати. Американцї були в тім гіршім положеню, що навіть не мали сухопутної армії, котра би бодай числом дорівнувала ішпаньскій. Коли вибухла війна, они мусїли не лиш маринарку але і сухопутну армію уставляти з зовсїм нових і не вправних в штуцї воєнній людий, а до того ще й з самих охотників, котрих не держить нї що иншого разом як лиш доляр. Серед таких обставин не диво, що війнa як на теперішні часи зачинає дуже проволїкати ся і фльоти обох держав нїби грають ся в піжмурки, то десь покажуть ся, то знов щезають. Бльокада кубаньского побережа американьскою фльотою показала ся не ефективною і Ішпанцям удало ся єї кілька разів переломити а ішпаньска фльота під командою адмірала Серевераса прибула щасливо і без нїякої перешкоди аж до порту Сантхаґо де Куба.

Цїлий успіх Американців той, що они забрали Ішпанцям кілька кораблїв і коло Кавіте на Филипиньских островах розбили одну часть ішпаньскої фльоти. Але на тім і конець американьским побідам. Адмірал Дюі (Dovey), котрий приступив до бльокади Манїллї знайшов ся мабуть у великім клопотї і в безвиходнім положеню. Загально кажуть, що єго фльота не може добути ся з порту коло Манїллї а дальшої акциї воєнної на острові Люццон не може вести, бо не має ані достаточної армії сухопутної ані провіянту і муніциї. З Сан Франціско вислано єму, що правда поміч, але доси ще нема вісти, що она дїйстно вже прибула до Манїллї. Тимчасом положенє Американців на Филипиньских островах стало ще о стілько критичнїйше, що як зачувати, проводир воро-хобників на сих островах, Аґінальдо (Aguinaldo), котрий при помочи Американців дістав ся знову на сї острови а навіть від адмірала Дюі дістав зброю і дві пушки, станув по сторонї Ішпанців. Бльокада Порторіка не довела також до нїчого а на Кубу й доси не удало ся Ішпанцям висадити більший відділ війська.

Але всї ті неудачі Американців були би нїчим супротив вісти, яку ще в суботу рознесло по сьвітї бюро Райтера. Як звістно, фльота ішпаньска під командою Сервераса (Cerveras) прибула до Сантхаґо де Куба і там здаєсь заплила до порту, котрий єсть дуже довгий а при вїздї дуже вузкий так, що з одної сторони можна єго дуже легко і добре боронити, з другої же можна в нїм дуже легко замкнути фльоту, котра би там заплила і не випустити звідтам. Здає ся, що Американцї хотїли се зробити, бо були вісти, що американьска фльота під командою Самсона станула також на водах коло Сантхаґо де Куба; говорено навіть що їй удало ся замкнути ішпаньску фльоту в портї. Нараз згадане бюро подало вість, що **Сервераcови удало ся побити американьску фльоту так страшно, що не лиш затопило ся кілька американьских кораблїв, але й сам адмірал Самсон згинув в битві.** Ся вість наспіла первістно з Кінґстону до Льондону. Але майже рівночасно розійшла ся в Бостонї й друга вість, після котрої віцеадміралови Шлїєви (Schley) удало ся добути ся до порту Сантхаґо де Куба, він розбив там фльоту Сервaca і взяв ся бомбардувати місто.

Отже тепер питанє: хто кого побив? На жаль з причини Зелених сьвят лат. обряда мовчать тепер всї бюра телеґрафічні і доси нема ще потвердженя ані першої ані другої вісти. Доси знає ся лиш тілько, що ще в недїлю в маринарскім урядї у Вашінґтонї не мали нїякої вісти ані о ішпаньскій ані о американьскій фльотї. Так само ішпаньске правительство в Мадридї не мало нїякої вісти о битві коло Сантхаґо і припускає, що обі повисші вісти суть безосновні. То однакож дає богато до думаня, що ескадра віцеадмірала Шлїя не прибула на час до Сантхаґо, як того сподївали ся у Вашінґтонї а уряд маринарский у Вашінґтонї навіть зовсїм не знав, де знаходять ся фльота американьска а де ішпаньска.

Як доси, то припускають загально, що не було нїякої рішучої битви, а загально припускають, що Американцї з тактичних взглядів будуть вимиати всяку велику битву, раз для того, що войско їх зовсїм невправне до якої небудь більшої акциї воєнної і потребує бодай кілька місяцїв, щоби вчучило ся робити оружием та порушати ся відповідно в більших масах, а відтак і длятого, що в теперішній порі неможлива нїяка акция воєнна на Кубі з причини великої небезпечности жовтої пропасницї. Хиба аж в осени можна би приступити до та-

„Золотом тобі нарід заплатить“.

(Л. К. Лазаревича. — З сербского.)

Вже смеркало ся, а парохода як не видко, так не видко. Тому то ті, що ждали на єго прихід, почали поволи розходити ся, аж вскорі лишили ся на березї Сави лише два мужчини — один у фезї і широких шараварах, другий в мундурі і з острогами. Той у фезї — Благой на прозвище, зі званя кітляр — крутив ся тут неспокійно вже від рана, і зачіпаючи кождої хвилї когось питанями, робив вражінє чоловіка, що чує на цїлім тїлї сверблячку, а не знає як собі на то порадити. Деколи вбігав до надбережної мегани [1]), аби знов вийти звідтам з поспіхом і знов вдивлювати ся ген далеко, доки видко було спокійну поверхню Сави. Досить миле, легкою сїткою морщин покрите, сивим вусом і такимиж заличками окрашене лице єго творило суперечність з поглядом малих, ясно-голубих очий, котрі перебігали скоро з предмету на предмет, на тратячи одначе вигляду сердечної добродушности.

Натомість другий з дожидаючих, капітан Атанас Єлічіч, стояв опертий на шаблі цїлий день майже на однім і тім самім місци. Єго лице звернене постійно в напрямі, звідки мав прийти пароход, не носило вправдї пятна геройства, що деколи знаменує черти вояків, але мимо того насувало мимохіть гадку о горячім полудни, по котрім слїдує буря, зриваюча дахівки з камениць і шапки з людских голов.

Отже капітан стояв собі спокійно, між тим, як Благой кидав ся на всї сторони. Однако коли сумрак уступив перед пітьмою почи, пустили ся оба до мегани, лїнивим, повільним кроком.

— Не приходить і не приходить! — крикнув кітляр гнївно, як чоловік, котрому в грі не дописує карта.

— Не приходить — потвердив капітан, спокійним голосом урядника, котрий знає, що за пять лїт на мине єго аванс.

— І що там могло стати ся, бійте ся Бога? — горячив ся перший. — Не вже-ж би!... хто знає.... може Турки....

Капітан мовчав.

— А ви кого дожидаєте, пане капітане? — спитав знов Благой.

— Жінки.

— А я сина, раненого сина!

Задрожав цїлим тїлом, вимавляючи послїдні слова і почав не знати чому витрясати лише що закурену люльку, відтак наложив єї знов тютюном, закурив, і так дальше говорив:

— Але легонько, легонечко, як менї пише єго приятель Йоле. Ось тут і тут — і зробив рукою рух, вказуючи на лїве рамя і вздовж правої ноги. — Куля ледве єго зачепила! Тепер висилають хлопця зі шпиталю до дому на відпустку, аби скорше прийшов до здоровля, а потім піде знов в імя Боже.... Повинен іти.... Бити Турка, то наш обовязок!.... Коби лиш Господь схотїв нам удїлити своєї сьвятої помочи!

— А чим ваш син? — спитав капітан, котрого починало цїкавити оповіданє Благоя.

— Мій син? — Кітлярем. Ех, коби ви єго видїли при роботї! Руку ось в тім місци має грубщу, як моя нога ось тут. Тепер тїсний час і я мусїв попродати всьо, що мав — крім варстату. Але доки маю єго руки і варстат, не бракне хлїба нам обом, хоч би ми й за десятьох жили.

— Вірю, вірю — перебив капітан — але чим ваш син у війску.

— У війску? Піхотинець. Так, простий піхотинець. Я єму нераз говорив: тобі, хлопче, бути би пушкарем: викручував би гарматою як пером, а в прочім, чоловікови аж любо послухати, як заграє гармата. Але мій малий рвав ся заєдно до піхоти. „Що иншого бути від ворога в віддаленю гарматного вистрілу — каже менї — а що иншого опинити ся так близько, щоби єго вхопити за чуб“. Аж страх на него дивити ся, як почервоніє з гнїву.... Трава не росте, де ударить.

— А де був ранений?

— Не знаю, справдї не знаю. Дармо силую ся пригадати собі, не памятаю. Писав менї вправдї єго товариш Йоле, але я забув.

[1]) Мегана = шинок, гостинниця.

кої акциї а аж до тої пори думають Американці, коли їм то удасть ся, проволїкати війну.

Новинки.

Львів дня 30-го мая 1898.

— **Іменованя.** II. Мінїстер торговлї іменував почтових контрольорів: Ів. Ганку в Бродах на двірци і Юл. Лущецкого в Тарнові на двірци почтовими управителями на їх дотеперішних службових місцях.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс ц. к. старшого комісаря дра Стан. Новоселецкого з Перемишля до Кракова, ц. к. комісарів повітових: Ів. Вельцого зі Стрия до Заліщик, Казим. Грабовского з Заліщик до Надвірної, Конст. Де Льожа з Надвірної до Львова; ц. к. концепістів Намістництва: Генр. Етмаера з Бохнї до Перемишля, Жигм. Карасиньского з Лїська до Бібрки, Болесл. Геллера з Жидачева до Рави, Ад. Пясецкого з Домбрової до Бучача, Ад. Мирского з Мостиск до Лиманової; вкінци концептових практикантів ц. к. Намістництва: дра Жигм. Подлевского з Нового Санча до Бохнї, Іл. Гошовского з Сокаля до Жидачева, дра Авг. Цифровича зі Львова до Нового Торгу, Едм. Юристовского з Коломиї до Тернополя і Ад. Сломского зі Львова до Домбрової.

— **З гостини п. Намістника в Перемишли.** Дня 24 с. м., як відомо, прибув п. Намістник до Перемишля. На двірци повитав его староста п. Ляникевич і представителї прочих властий, правительственних і автономічних. II. Намістник відвідав ґімназию руску і польску; в рускій був на науцї язика руского в VIII. клясї, а нїмецкого в VI. клясї. По снїданю у старости Ляникевича представились ему обі капітули і представителї войскових і цивільних властий. Відтак відвідав учительску семинарию женьску, де в его честь відспівано кантату. О 4-їй пополудни відбув ся в честь п. Намістника обід у епископа Солецкого; на тім обідї були епископ Чехович і крилошанин Волошиньский. По обідї п. Намістник в товаристві еп. Чеховича оглянув нову епископску палату, а вечером від'їхав до Львова.

— **Вибори до рад повітових.** Нові вибори до ради повітової в надвірняньскім повітї розписані на днї 1, 4, 5 і 7 липня с. р., а до ради повітової в станиславівскім повітї на днї 1, 4, 5 і 8 липня с. р.

— **До товаришів матуристів рускої ґімназиї з р. 1878.** В справі з'їзду товариского на день 9 червня с.р. означеного, просимо тих Товаришів, що ще своєї адреси не надіслали о як найскорше надіслане тоі-ж адреси на руки товариша дра Ст. Федака, щоби можна було вислати всїм проґраму з'їзду. — *В. Білецкий, Я. Ільницкий, Ст. Федак.*

— **Примірна громада.** За старанем начальника ч. Якова Микитюка купила громада Перерів, в коломийскім повітї від властителя більшої посїлости п. Стан. Ясіньского коршму і там має бути уміщена крамниця і читальня. Згаданий властитель розвалює в селї ще дві коршми, де перше були гнїзда деморалїзациї.

— **Читальню „Просьвіти"** заснували дня 17 мая міщани з Гусятина і зложили при тій нагодї фонд 160 зр. на заведене власного склепу. Той фонд поки-що буде процентувати ся межи членами читальнї.

— **Антисемітскі розрухи** вибухли дня 25-го мая в Кальвариї зебжидівскій, вадовицкого повіта. Роз'ярені селяни кинули ся на жидів, одного жида покалїчили і вибили около 60 шиб в жидівских вікнах. Висланий з Вадовиць урядник староства і 9 жандармів завели лад і спокій тревав до 6-ої години вечером на другий день. Однако о тім часї почали на улицях збирати ся доохрестні селяни і кинули ся на жидівскі доми та вибили 500 шиб. Коли їх жандармерия виперла за місто, они почали ставити опір і камінєм покалїчили одного жандарма тяжко а двох лекше. Один з поцїлених жандармів вистрілив і убив одного селянина, а двох зранив. В ночи вислано до Кальвариї 130 вояків з Вадовиць і войско завело там спокій. В суботу рано приїхала на місце слїдча комісия, зложена зі старости, прокуратора і слїдчого судиї. До суботи арештовано 20 селян, котрі брали участь в розрухах. Безпосередна причина розрухів доси не вияснена.

— **Курс кутя коний.** Заряд школи підковуваня коний, істнуючої при ц. к. Академії ветеринариї у Львові подає до відомости, що другий шестимісячний курс в 1898 р. розпічне ся від 1 липня і буде тревати до 31 грудня 1898 р. Ковальскі челядники, що хотїли би записати ся на той курс, мають зголосити ся лично в місяци червни с. р. в канцеляриї згаданої школи (ул. Кохановского ч. 33) і предложити: 1) сьвідоцтво з окінченої народної школи, 2) сьвідоцтво визволеня і 3) сьвідоцтво відбутої бодай дволїтної челядничої практики.

— **З нужди.** В домі при розї улиці Академичної і Хоружчини у Львові мешкав бувший урядник адмінїстрациї Kuryer-а Lwowsk-ого Фердинанд Чимара. В послїдних часах жив у великій нуждї, а послїдний раз бачено его минувшої недїлї, коли виходив купити хлїба. В суботу в полудне сусїди Чимари замітили, що з его мешканя добуває ся вонь трупа. Пригадали собі, що вже давно его не бачили і коли на стукане нїхто не відповідав, виважили двері. Їх очам представив ся страшний вид. В пустій, брудній комнатї сидїв на кріслї, з головою опертою о стіл мертвий Чимара. Був цїлком нагий, лише плече вкривав старий плащ. Тїло вже гнило. Візваний лїкар орік, що Чимара помер з голоду.

— **Убийство.** В пятницю вечером побили два робітничи у Львові шевця Мойсея Габера так сильно, що він по короткім часї помер. Убийників, Станислава Стшелецкого і Йосифа Кузевича вислїдили полїцийні агенти і арештували. Оба они були вже кілька разів карані за бійку і крадежи.

— **Нещастна пригода** лучила ся в Підгірцях. Лїсний Яков Шторц, стріляючи до птаха, так нещасливо цїляв, що убив на місци 16-лїтну дївчину Анну Ковальчук.

— **Під колесами поїзду** погиб між Радимном а Ярославем вояк 89 полку піхоти Николай Клюза, котрий кинув ся імовірно умисне в самоубийчім намірі на шини.

— **Несподїваний успіх.** Забавна подія стала ся сими днями в однїй з льондоньских церков, де сходить ся на богослужене дуже богато людий з великопаньского сьвіта. Загально люблений проповідник говорив як-раз проповідь, коли нараз замовк і так довго не говорив дальше, що то аж впало всїм в очи. Проповідник доглянув, бачите, з амбони, що межи вірними в старомоднїй високій лавцї сидить якась вистроєна панна, а коло неї такий самий панич і замість слухати проповіди говорять собі любощі та цїлують ся. То так обурило сьвященика, що він заким став дальше говорити проповідь, розповів зібраним в церкві, що стало ся причиною так довгої перерви, а панну і панича поганьбив та загрозив, що коли они по богослуженю не прийдуть до закристиї, та не висповідають ся і не обіцяють поправи, то він прилюдно з амбони вголосить слїдуючої недїлї їх імена. Успіх сеї загрози не мало здивував сьвященика, коли по богослуженю явило ся перед ним в закристиї не одна але аж десять пар, котрі з соромом і сокрушенним серцем признали ся до того самого гріха.

— **Не люба згуба.** В послїднім числї Gazet-и Gnieznieńsko-ї находить ся таке цїкаве оголошене: „Жінка моя Берта, з родини Б., пропала перед чотирма тиждями без вісти. Хто єї винайде, може собі єї раз на все затримати і ще дістане 500 марок знахідного. — II. 13 мая 1898. Юлїй К. властитель цегольнї.

Так якось дивно називають ся ті місцевости. Але ось маєте лист. В двох битвах — в двох!....

Вийняв з кишенї помнятий, замазаний папір і подав капітанови, котрий пішов з ним до меґани, аби его там при сьвітлї перечитати.

Увійшли оба до комнати з довгими, брудними столами і почорнїлими стїнами, з котрих одну прикрашував пестрий від мух годинник. Зі стелї звішувала ся лямпа; еї полумінь ледве було видко крізь закопчене скло, а посеред комнати стояло крісло з надломаною і так живописно висуненою наперед ногою, немов би хотїло, аби его відфотоґрафувати в тім положеню.

Капітан сївши на лавцї під вікном взяв ся до читаня замараного листу. Благой перевернув той зломаний столець і буркнув під носом: „І до чого тут таке дранте" — а відтак сїв напротив капітана і хотїв оперти ся ліктем о стіл, але нагле дрогнув, побачивши на нїм якусь брудно червону посоку.

— Гей, хлопче! Того вже за богато! Диви мало рукава собі не поваляв! Витри менї то зараз, ти логине!

З найтемнїйшого кута меґани висунуло ся якесь чірхате сотворінє.

— Чому у вас скрізь така нечисть.

— Таж то коршма, пане — звиняв ся наймит, подаючи найлїпший, після его думки, доказ на свою оборону.

Але Благой попав в ще більший гнїв.

— Ах ти, мудрагелю! А коршма хиба для безрог?

Читатель дуже помилявсь би, колиб судячи по тій подїї, гадав, що Благой належав до сварливих людий, Боже борони! То лише нетерпеливість, з якою дармо так довго дожидав сина, так его роздразнила і він хотїв як небудь позбути ся нагромадженої в нїм енерґії, аби забути о журбі. Він був би тепер бив когось, або дав би себе бити, аби лише скоротити собі час. Він навіть не визначував ся — так сказатиб — балакливостию, а то що нинї так богато говорив, було лише безуспішною пробою, аби приглушити в собі томлячий его неспокій. Небавом обернув ся знов до капітана з запитанем:

— Ви бачили того — з ногою?

— Кого — з ногою?

— Алеж того — без ноги?

— Кого — без ноги?

— Ех, того на кули.

— На кули?

— Ага, на кули... Того, що ему доктори відрізали ногу.

— А чому еї відрізали?

— Тому, що бувби умер з рани, що еї дістав під Явором. Операция була конечна і тепер ходить без ноги. Абож ви его не знаєте?

— Нї, не бачив его нїколи.

— Атже кождого дня жебрає коло церкви.

— Гм!

— Ах, Боже! — Благой кинув собою — сто разів лїпше булоби для него, колиб умер! А однако жиє! І ще люльку курить! І кажуть, що ему то нїчого не шкодить.

— Певне, що не шкодить.

— Але найстрашнїйше з того всього, що той бідолаха мусить жебрати.

— Чейже мусить їсти!

— Ну, то певне. Але коли утратив ногу в битві, то повинні би ему то винагородити. Якби то було красно, колиб ему сказали: Ось маєш, брате! Честь тобі і дяка, що за нас кров проливав і т. д. Чоловік, прошу вас, буває часом рукою цїлої родини... І ось тратить ногу, ходить на кули, а помимо того, хоче їсти і пити, рад би мати деколи й люльку тютюну... чейже не перестає бути чоловіком...

Капітан був спонуканий познакомити добродушного товариша з законом о інвалїдах.

— То дуже похвально — сказав — коли хтось проливає кров за вітчину. Але з другої сторони він не може жадати, аби в заміну за утрачену ногу зроблено его радником. Зважте лиш, прошу вас: той, хто потерпів в оборонї вітчини, повинен себе уважати щасливим, бо відвдячив ся лїпше як инші батьківскій землиматери, супротив котрої ми всї затягаємо довги, але она не винна нїчого і нїкому.

— Ех, знаю я ті ваші фільософічні балачки, знаю! Чув я також і о тім, що „порох єси і в порох обернеш ся!" Добре фільософуйте собі, але не забувайте також і о голодних устах. Атже то ясне — якже маю сказати? Атже то страшний вид!... Обтяли чоловіка аж ось поти, а голод мучить его.... То має жебрати! Мусить? — Не може орати, не може копати! А лучить ся, що й милостиня недопише. Га, як би так я мав власть, то знав би, що робити. Ходив би від хати до хати. Переступаю поріг, бачу господаря, як заїдає яєшницю. — „Іш яєшницю?" — „Їм". — „А що їсть той нещасливий без ноги?" — „А мене то що обходить!" — „Так? Нїчого тебе не обходить?" — Кличу лїкарів. Одного, двох, пятьох.... кілько треба! А тепер ріжте! І не питаю, чи операция потрібна, приказую лиш: ріжте! Так! А тепер знаєш, як солодко тамтому бідоласї? Видиш, синку?

Капітан видячи, що Благой не розуміє ся

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Маю честь повідомити П. Т. Публику місцеву і доокрестну, що мою торговлю мішаних товарів і виробів масарских перенїс я до мого власного дому при улици Делятиньскій (побіч реальности п. Кноля) і заосмотрив єї в нові добірні товари, вино, сьвітло і т. д. Поручаючи ся ласкавій памяти і взглядам прошу о піднору мого християньского склепу. — З глубоким поважанєм *Захарий Гриньовский*, купець в Надвірній.

— Куплю 20 до 50 морґів поля в однім кавалку враз з будинками господарскими, в околицях Поділя, Городенки, Коломиї, Львова або Станїславова. Зголошеня під адресою: Авксентий Литвинець в Тязові, послїдна почта Станїславів.

— Потрібний єсть ученик висшої ґімназиї або академік яко ученик до двох приватистів з III. кл. ґімназ. На подані услівя дасть відповідь уряд парохіяльний в Хотинци, почта Стубно.

— Молодий, безженний дяк або піддячий буде принятий до служби безпроволочно. Зголошеня приймає уряд парохіяльний в Хотинци, почта Стубно.

В. в Ход.: 1) Карту стінну найлїпше дати до переплетника підклиїти на полотно, бо він має не лиш відповідний клий до того, але й знає спосіб, як то зробити, а відтак ще й треба окремого полотна до того, якого в першім лїпшім склепі не дістанете. — 2) Реклямациї від войска суть вільні від стемпля. 3) Такого підручника, як: „Sekretarz i adwokat“ домовий до нової процедури цивільної, о скілько знаємо, нема. Впрочім віднесїть ся з запитанєм до книгарень: Якубовский і Задурович у Львові і Вильгельм Цукеркандель в Золочеві, котрі займали ся того рода видавництвами; они подадуть Вам потрібну інформацию. — **Н. Куйвіда в Ст.**: Які услівя принятя до школи торговельної в Черновцях, годі нам знати. Найлїпше напишіть самі (по нїмецки) до дирекциї тої школи, і просїть о прислане проґрами шкільної а на посилку залучіть марки. Стипендиї, коли суть які, то будуть призначені очевидно лиш для Буковинцїв а Галичани не можуть їх одержати. — **П. В. з Лис.**: Яка би то була операция, того не можемо сказати; то, і взагалї чи була би потрібна якась операция, могли би Вам сказати лиш лїкарі у Львові, оглянувши Вас. — **А. Ч. управитель дібр в М.**: 1) Фабрики біциклїв суть в Штаєрі (Steyer, в Горішній Австриї) і в Ґрацу (в. Стириї) а склади тих фабрик, як і всїляких инших заграничних, знаходять ся головно у Відни. Безпосередно з фабрик годі спроваджувати, бо нїяка фабрика не займає ся подрібною продажию, лиш гуртовною. Найлїпше віднесїть ся до якого складу, н. пр. Alb. H. Curjel, Wien, Elisabethstrasse 5, або до складу модних тепер у Відни біциклїв: „Styria“ Joh. Puch & Comp. Wien I. Kärntnerring 15. Склади біциклїв суть також у Львові: St. Pielecki, площа Марияцка 3. і Віктор Берґер, ул. Академічна 8. Як платять ся тепер біциклї, того не знаємо; можемо лиш то сказати, що суть значно дешевші, як були давнїйше. Кажіть прислати собі цїнник з якого складу. Що-до тревалости, то она зависить від того який вибір, і як з ним хто обходить ся. Купно найлїпше залагодити особисто, а не листовно, бо тогди зможете собі вибрати то, що Вам догідно і що сподобає ся; тогди також зможете найлїпше зробити умову що-до виплати на рати. — 2) Заржавілі ножі очистити можна слїдуючим способом: Коли ржа лиш слабо кинула ся, то треба взяти корок, помастити єго оливою і доти витирати ніж, доки аж не стане зовсїм чистий. Коли же ніж заржавів сильнїйше, то треба помастити єго мішаниною дуже мілкої триплї і сїркового цьвіту (дуже мілкий порошок сїрки, роблений штучно, купує ся в склепі), розробленою з оливою на рідке тїсто і витирати через якийсь час за помочию мягкої шкіри. Так можна очистити не дуже заржавілі сталеві ножі без порисованя їх. Коли же дуже заржавіли і ржа глубоко в'їла ся, або коли байдуже про то, що ножі будуть порисовані, то чистить ся їх яким небудь зелїзом, котре має острий кант, або т. зв. склянним папером (скло потовчене на дуже мілкий порошок і наліплене на папір), шмірґлевим папером (рід твердого каменя, потовчений на порошок і наліплений на папір); продає ся в кількох родах, грубший і тонший), або таки просто піском. Иншого способу, щоби очистити сталь або зелїзо від ржи, нема. — **Е. Максим. в Кол.**: Спитайте в „Народ. Торговли“; ми не знаємо.— **Михайло Г. з Майд. гор.**: 1) Всїлякі артикули потрібні до пчільництва, отже й прасу до виробу штучних щільників дістанете у фірми Prokop u. Schulz, Friedland in Böhmen (місто Фрідлянд в Чехії). Пишіть по нїмецки і зажадайте насамперед присланя цїнника. — 2) Щоби охоронити ся від обсмаленя вітру і сонця та щоби позбути ся обсхаленя — на то єсть лиш одно средство: не ходити по вітрі і сонци. Впрочім хоронять по троха від обсмаленя капелюх з широкими крисами, парасолька, вельон, натиране лиця пудром (мукою з рижу) і т. п. прибаги, яких уживають женщини, дами, особливо по містах. Мужчинї на наш погляд то не вадить, коли він обсмалений; то може бути хиба лиш доказом, що він рухливий, а може і господарний. А прочитайте собі нонизше, хто Вам дає відповідь; то придасть ся Вам на будуче, бо будете знати як адресувати письмо.— (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

на фільософічних понятях, пробовав знизити ся до єго уровени.

— Так, так, певне — притакнув. — І нехай лиш скінчить ся війна, то скарб державний запевнить всїм приличне удержане.

— Ех, пане. Буде того як раз тілько, аби не вистоювати під церквою і не жебрати по ярмарках. Коли-б так для мене хто утратив малий палець, я би єго!... А тут же цїла держава.... Але чуєте?... Свище!...

— Причулось вам!

— Ой нї, Біґми!

І Благой вибіг з мегани як вихор, але по хвили вернув розчарований.

— Хтось певне шпаки вабить. А часом буває, що хлопчиска свищуть на ключи.... І чого той пароход так опізнив ся? Чи то вже коли лучало ся? Не знаєте? — Гей ти, хлопче, ходи сюди!

Замараний наймит висунув ся з кута.

— Чи корабель спізняв ся коли так дуже як нинї?

— Не знаю.

— Не знаєш, дурню. А що ти знаєш? Говори, чим би можна переполокати горло?

— Всїм — розсьміяв ся немов дотепно наймит.

— Пєте ракію *)? — обернув ся Благой з запитанєм до капітана.

— Нї.

— І я єї не дуже люблю. Але нинї.... Слухайте, слухайте, чи не свиснуло?

Він замовк і з напруженем прислухував ся.

— Таки нї. Давай ракії. Вже навіть не можу курити. Аж серце зчорнїло від диму! Тьфу! А то що за помиї, та й тепле то тепле! бр, бр....

Але коли випив кватирку, очи блисли єму живійшим огнем, а по лици видко було, що над чимсь думає.

— Який то менї пароход! Чей же повинен бути скорійший як їзда возом. А однако коби я був сїв на яку небудь конину, то де би я вже тепер був! А щож доперва на добрім кони. Кілько годин потребував би добрий кінь на ту дорогу?

Їздці говорять радо о конях навіть і з женщинами. Тому й капітанови заіскрили ся очи. Мав певно на гадці коня чистої арабскої породи, коли відповів:

— Вісїм годин!

— Вісїм, Боже! — скрикнув кітляр. — А тут вже минає доба! Коби я був знав!... Але я не міг би був взяти єго на віз. Єго товариш, Йоле, пише, що легко, легонько ранений, але — знаєте — рана все таки раною. А я мав би єго кидати на віз! А яку то кобилу мав раз мій майстер!... Гей, хлопче, подай менї горівки. Виглядала вам як серна. А голову ось так-о несла.

І Благой витягнув, а відтак зігнув руку, аби зробити єї подібною до коня з задертою головою.

— Ну щож там, не маєш горівки, непотрібе? Скажи панови Давидови, що хочу пити. Скажи, аби дав доброї; скажи: кітляр Благой просить!... Як вам вигне шию! Треба було кріпких рук, аби удержати узду. А як пустить ся чвалом і голову між ноги віткне, то лиш держи, держи.... а она жене по камінях, по насипах, жене, летить.... Дзвінок, чуєте, дзвінок! Платити.

(Конець буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

1) Від 10 липня дв 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Врухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрациї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жаданє безплатно.

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).